

správnosti a účelnosti nařízení, normou tou chráněného. Skutečná nemožnost uposlechnouti nařízení nebyla pak obžalovaným tvrzena, ani odvolacím soudem lichevním předpokládána. Přihlížeti však ku cenám nabývacím, je přípustno jen s hlediska skutkové podstaty přímého předražování ve smyslu § 20 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a § 7 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — dle § 6 čís. 3 lit. c) zák. posléze citovaného může současně dojít ku stihání pro překročení maximální ceny i pro předražování — a i tu arci jen s tím omezením, že předražený nákup nemůže dojít zřetele a nezbavuje zodpovědnosti. S hlediska § 6 však ani nákladů nabývacích dbáno býti nemůže; nepřipouští toho ani doslov ani účel zákona, jak patrně z vládní předlohy jeho (tisk č. 1548/19), dle níž zmíněné ustanovení má umožňovati rychlé a účinné stihání překročování maximálních cen, zejména urychleným řízením mandátním, aniž se tím prejudikuje řízení soudnímu, jež se provede samostatně; důvodová zpráva právního výboru Národního shromáždění (tisk 1697/19) o zmíněném vládním návrhu pak, objasňujíc příčiny novoty, záležející v příkázání správních přestupků přednostům lidových soudů lichevních, poukazuje na to, že v řízení před řádnými soudy bylo nutno dovozovati pokud se týče vyšetřovati náklady pořizovací, z čehož a contrario nutně plyne, že v řízení o přestupcích, kdysi správních a nyní rovněž soudům příkázaných, námitka nákladů nabývacích místa nemá.

Čís. 395.

Smilstvem ve smyslu § 129 lit. b) tr. zák. jest každé bezprávné použití těla, třebas oděného, jiné osoby téhož pohlaví k předsevzetí úkonů, jimiž mají býti ukojeny chtíce.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr II 265.20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 lit. b) tr. zák.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný dal se koncem února 1920 večer v B. na ulici do řeči s neznámým jemu Aloisem Sch., že za řeči přehodil přes něj svůj široký plášť, líbal ho a sahal mu po přirození, pak (ježto náhodou knoflík u kalhot byl otevřen) i na holé přirození, až se mu hoch vytrhl a utekl. V téže době připojil se obžalovaný na ulici k neznámému jemu 15letému Rudolfu K-ovi a smluvil s ním dostaveníčko. Za několik dní po té večer potkal se s hochem, zavěsil se mu pod paždí, počal ho líbat a pozval ho na druhý večer na starý hřbitov. Tam mu pak sahal přes kalhoty na přirození, líbal ho a tlačil se na něho jako na ženu. Když se hoch tázal, proč to dělá, řekl obžalovaný, že je to jedno, jestli to dělá s děvčetem nebo sám, nebo s chlapcem, že on četl knížky, že se v tom již vyzná; co že mají dělat ti chudáci vojáci, kteří v poli nemají žádného děvčete. Zmateční stížnost obžalovaného, uplatňující s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že pouhý dotek cizího údů pohlavního

není ještě zločinem smilstva ve smyslu § 129 I b) tr. zák., není odůvodněna. Zákon neurčuje sice v § 129 pojem »smilstva«, tento vychází však na jevo ze srovnání s předchozím § 128 tr. zák. V tomto místě zákona nemluví se o uspokojení pohlavního pudu, nýbrž jen o »ukojení chtíče« a stačí k založení skutkové podstaty zločinu zprznění »pohlavní zneužití«, pod kterým rozuměti dlužno každé bezprávné použití těla jiné osoby k předsevzetí úkonů pudu pohlavního. Poněvadž pak v § 128 tr. z. ukazuje se na § 129 I b) tr. zák. takto: »Kdo zneužije pohlavně (scilicet osoby v § 128 míněné) k ukojení svých chtíčů... dopouští se, nezakládá-li toto jednání zločin dle § 129 I b) tr. zák. zločinu zprznění...«, dlužno pojem »smilstva« vykládati v naznačeném právě smyslu. Tomu nasvědčuje i dějinný vývoj tohoto pojmu. Ve dvorním dekretu ze dne 26. června 1844, čís. 4413, sb. z. s. čís. 816 se praví, že výraz »smilstvo« dlužno pojímati v jeho přirozeném významu. Dle tohoto významu zahrnuje však smilstvo v sobě každé, smyslnosti sloužící, meze mravů a slušnosti překračující pohlavní zneužití těla jiné osoby. V důsledku toho nemusí smilné úkony býti nutně předsevzaty na nahých částech těla osoby téhož pohlaví, nýbrž stačí i když se tak stalo na těle oděném. Při tomto právním pojetí nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že zjištěné jednání obžalovaného vrcholící v tom, že hochy líbal, na ně se tlačil a jim sahal na přirození, naplňuje zcela pojem pohlavního zneužití těchto osob téhož pohlaví a tudíž pojem smilstva proti přirozenosti dle § 129 I b) tr. zák. Dle zjištění rozsudku nelze však pochybovati ani o zlém úmyslu obžalovaného. Tento nesměřuje k uspokojení pudu pohlavního, nýbrž k ukojení uhtíče. K opodstatnění tohoto zákonného požadavku postačí pak již pouhé podráždění nebo stupňování smyslného pudu. Že obžalovanému šlo o ukojení jeho chtíče, tomu nasvědčuje celé jeho počínání, že, jak rozsudek zjišťuje, chytal hochy po ulicích, lákal je na místa pokud možno osamělá, že se k nim choval způsobem shora vyličeným, a zejména též slova k Rudolfovi K-ovi pronesená, že je to jedno, zda to dělá s děvčetem nebo s chlapcem.

Čís. 396.

Trestnost pokusu jest vyloučena jen tehdy, byl-li podniknut prostředkem zcela a bezvýjimečně, tedy za všech okolností (in abstracto) nepůsobitým.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr II 381/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu dle §§ 8, 197, 200, 201 a) tr. zák.

Důvody:

Trestnost pokusu jest dle § 8 tr. zák. a contr. vyloučena jen tenkrát, když pokus podniknut byl prostředkem zcela a bezvýjimečně, tedy za kaž-